

Síðsøga

Óli Jacobsen

MARIA HANSEN: MAMMAN ÆTTAÐ ÚR NORÐRA- GØTU OG GIFTIST TIL NORÐRAGØTU

Maria kom alt lívið at hava nógv við Gøtu at gera. Tað endaði eisini við, at hon giftist hagar

7. partur

Um Elspu, sum greitt var frá í seinasta parti, kann skoytast uppí, at hon kom heim til Føroyar í 1950 og búði restina av lívinum í Norðragøtu saman við beiggjanum Georg.

Óla Jákup mammubeiggi lærði til apotekara, og kona hansara Herdis var eisini apotekari. Tey vóru í Føroyum eitt skifti, og eg var í húsi hjá teimum. Fyrst vóru tey í Havn, har tey búði í íbúð hjá Evangeliihúsinum. Klædna-snórarnir vóru omaná sjálvum salinum, so tað bar ikki til at hanga klæði upp ella taka tey niður, meðan møti var!

Seinni vóru tey eitt skeið á apotekinum í Klaksvík, til tey fóru niður aftur.

Abbasonur Óla Jákup er tann kendi danski sangarin Simon Kvamm. Eg var gumba pápa hansara, Janus.

Simon hevur onkuntíð verið á G-festival og hevur tá vitjað sína stóru familju í Gøtu og aðra staðni í Føroyum.

Fór til beiggjan sum misti konuna

Petur, beiggi mín, misti konuna, Amy, meðan hann var staddur í Grønlandi. Tey áttu fyra børn. Hann sendi telegramm heim til mammu at biðja meg kom heim úr Danmark at taka mær av húsinum. Tá arbeiddi eg á einum hotelli í Keypmannahavn. Leiðslan har skilti væl støðuna. Teir hjálptu mær at fáa ferðaseðil til Føroya. Tjaldrið var niðri tá. Eg slapp heim sama dag og kom heim, áðrenn hon fór til gravar. Tá kom eg at taka hond um børnini.

Sum frá leið fekk Petur eina nýggja konu, Mary, tá var mín uppgáva lokin. Mary er eitt av teimum 12 systkjunum í Rituvík, sum eru komin í Guinness rekord bókin. Tað komu fyra børn afturat, so tey blivu átta systkin.

Sá Góðanes fara á Flesjarnar

Eg var vitni til eina sera dramatiska hending. Á Nesi síggja vit beint yvir á Flesjarnar. Hetta var á kvøldi tann 2. januar 1957 og eg síggi ljós av einum skipi koma siglandi inn móti Skálafjørðinum. Vit í húsinum sóðu, at her var okkurt galið við kósini hjá skipinum, og knappliga síggja vit, at skipið stendur fast. Tá var tað íslenski trolarin Góðanes, sum hevði rent á Flesjarnar á veg inn á Skálafjørðin eftir froyingum, sum skuldu við skipinum.

Hetta var sjálvandi ein kvøkkur fyri øll, ikki minst fyri vitapassaran á Nesi, Kissa á Torkilsheyggi. Hann fór í skundi at kanna, um feilurin var, at vitin var slóknaður, men har lýsti alt, sum tað skuldi! Allir menn vórðu bjargaðir uttan tann ungi skiparin, sum átti ein lítlan son. Fyri nøkrum árum síðani var minnis-

Henda myndin er frá seinast í 1960-unum. Maria býr í teimum gráu húsunum beint aftanfyrir ítróttarhúsið. Tey reyðu húsin aftanfyrir hjá Mariu er hjá Sámali Petur, og høgrumegin í teimum svørtu húsunum er hjá Eriki, báðir beiggjar

steinur settur yvir hann á Strondum. Tá var ættin úr Íslandi við, eisini sonurin.

Til Suðuroyar at halda hús

Eg kom so eina tíð at halda hús hjá ymiskum. Í 1953 fór eg til Trongisvágs at halda hús hjá Frants Persson, sum hevði mist konuna. Hann átti synirnar 11 ára gamla Hilmar og knapt 5 ára gamla Måns.

Hetta kom soleiðis í lag, at Johannes, beiggi mín, gekk á skiparaskúla í Havn. Ein systir Frants átti eina hús úti í Hornabø. Hon plagdi at hýsa næmingum, sum gingu uppá skiparaskúla. Johannes fór at búgva hjá henni. Vit komu at kennast so væl, og hon fekk meg at fara suður til Frants og synirnar.

Ein beiggi konu Frants var Poul Johannes Lindberg, sum gjørdist rættiliga kendur í

Havn m.a. sum sjónleikari. Hann var eina tíð í húsinum saman við pápa hansara.

Tá ið Poul Johannes eina ferð kom norður Havnar, varð hann spurður, hvussu tað gekk við hesi nýggju arbeidsgentuni. Hann læt bara væl at.

Eg var so har suðuri eitt ár, sum eg hevði lovað. Dreingirnir vildu ofta vitja grøvina hjá mammu síni. Kirkjugarðurin er heilt úti ímóti Froðba. Tað var ein langur teinur, so vit plagdu at súkkla út hagar.

Eiler Djurhuus var sýslumaður og búði við Rangá í Trongisvági. Eina ferð hevði eg hongt míni klæði út á snórin omanfyri húsin. Tá eg so skuldu fara eftir teimum, eru øll klæðini burtur. Frants fór beinanvegin til Eiler, sum mundi hava snevilin av, hvør ið tann seki var, so eg fekk øll klæðini aftur!

Tá eg kom norður aftur, hevði eg Måns við. Hann var tá um skúlaaldur. Tá varð avrátt, at hann skuldi búgva hjá fastur síni og ganga í skúla í Havn.

Vit endaðu bæði í Norðragøtu. Hann giftist við Hjördis hjá Tórði hjá Petur Jakku í Blásastovu og búsettist undir liðini á verfor-eldrunum. Hann hevur millum annað verið kommunuskrivari í Gøtu.

Tað er annars uppá dagin 20 ár millum okkum. Vit eru framvegis ógvuliga væl og kunnu ynskja hvørjum øðrum tillukku við føðingardegnum sama dag. Hann er ofta tann fyrri at ringja.

Hin beiggin, Hilmar, gjørdist so sjúk og er deyður fyri nøkrum árum síðani. Hann kom norður til Gøtu fleiri jól, og tá kom hann altíð inn til mín.